

екологічну культуру відвідувачів заповідників, працювати над розробкою нових туристичних маршрутів та покращити роботу туристичних інформаційних центрів.

Список використаних джерел

1. Воробйова О. А. Розвиток рекреаційно-туристичної діяльності на територіях природно-заповідного фонду України / О. А. Воробйова, С. К. Харічков. – Одеса : ППРЕД НАНУ, 2009. – 36 с. – (Наукова доповідь / НАН України, Ін-т пробл. ринку та екон-екол. досл.; ППРЕД 2009).
2. Заповідні території України. Ботанічні сади та дендропарки України / [відп. ред. Т. М. Черевченко, С. С. Волков ; упоряд. В. В. Кваша, О. О. Семенова, Н. В. Чувікіна]. – Київ : [б. в.], 2010. – 293 с.
3. Козловський О. Ю. Екологічний туризм : навч. посіб. / О. Ю. Козловський, Б. В. Борисюк. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2011. – 202 с.

***Д. З. Прудкий, студент**
Науковий керівник – **О. О. Тараненко, к. е. н.**
Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«Полтавський університет
економіки і торгівлі», м. Полтава
dmitro.prudkiy@gmail.com*

УМОВИ ЕФЕКТИВНОГО ВИКОРИСТАННЯ ТУРИСТИЧНО-РЕКРЕАЦІЙНИХ РЕСУРСІВ РЕГІОНУ

Туризм в сучасних умовах є перспективним видом діяльності, який є важливим джерелом доходів до бюджету як на державному, так і регіональному рівнях. Досягнення цього з одного боку потребує достатнього забезпечення регіонів туристично-рекреаційними ресурсами, а з іншого – забезпечення їх ефективного використання.

Наявність туристично-рекреаційних ресурсів недостатньо для визнання регіону туристичним, для цього потрібне виконання низки вимог:

- наявність необхідних для прийняття туристів якісних послуг (розміщення та харчування з відповідним рівнем обслуговування);
- наявність пам'ятних місць для залучення туристів, породжуючи зацікавленість людей до даного регіону і створюючи конкуренцію з іншими;

– наявність інформаційних систем, які є важливим засобом функціонування регіону на туристичному ринку.

Основними причинами проблем та перешкод ефективного використання туристично-рекреаційного потенціалу регіонів України є:

– фінансово-ресурсна обмеженість місцевих і регіональних бюджетів для фінансування заходів з підтримки і розвитку культурних пам'яток, туристичних об'єктів, модернізації комунальної та транспортної інфраструктури (у т. ч. за рахунок низького рівня використання потенціалу державно-приватного партнерства);

– низький рівень позиціонування та усвідомлення провідного значення розвитку туристично-рекреаційної галузі регіону в системі інтересів розвитку регіонального економічного комплексу;

– відсутність цілеспрямованої фінансово-кредитної підтримки туристично-рекреаційної сфери регіону;

– низький рівень розвитку інвестиційної інфраструктури, орієнтованої на її підтримку;

– низька активність регіональних та місцевих органів влади з підтримки функціонування і розвитку суб'єктів туристичного бізнесу, популяризації їх послуг та туристично-рекреаційного потенціалу регіонів, ініціювання та участь у транскордонних туристично-рекреаційних проектах у межах міжнародних та європейських програм партнерства;

– труднощі бюрократичного характеру (виділення земельних ділянок під будівництво туристичних об'єктів) та відсутність дієвих механізмів державно-приватного партнерства у процесах освоєння природних, туристично-рекреаційних ресурсів регіонів України (оренда або концесія джерел мінеральних вод, родовищ лікувальних грязей тощо).

Відтак, орієнтирами державної політики розвитку регіонів України має стати формування науково-обґрунтованої державної та регіональної політики розвитку туризму та рекреації, складовими якої мають стати:

– довготривале стратегічне програмування розвитку туризму та рекреації, їх маркетинговий супровід;

– рекламно-інформаційне забезпечення туристично-рекреаційної сфери районів у межах країни та за кордоном;

- економічне стимулювання розвитку туризму та рекреації у районах України;
- покращення кадрового забезпечення розвитку туристичної галузі, оптимізація фінансового забезпечення розвитку загальної інфраструктури та інфраструктури туризму, рекреації і культури регіонів;
- реалізація механізмів державно-приватного партнерства у сфері інфраструктурних та туристичних проектів регіонів;
- формування привабливого інвестиційного клімату для реалізації проектів у сфері туризму та рекреації регіонів.

Отже, наявність туристично-рекреаційного потенціалу та його ефективна реалізація на регіональному рівні є важливим завданням національного значення, що потребує активної розробки та реалізації відповідних заходів на регіональному та загальнодержавному рівні.

***К. С. Пугачевська, к. е. н., ст. викладач**
Київський національний торговельно-
економічний університет, м. Київ
krugachevska@gmail.com*

ЕКСПОРТ УКРАЇНИ В УМОВАХ ПВЗВТ 3 ЄС

Розвиток зовнішнього сектору перебуває під впливом суттєвого прогресу в міжнародному поділі праці, революції у сфері інформаційних технологій та засобів телекомунікації, лібералізації зовнішньоторговельної політики у глобалізованому просторі. Всупереч зусиллям інститутів багатосторонньої торговельної системи і регіональних торговельних союзів перелік протекціоністських бар'єрів, що перешкоджають переміщенню товарів, послуг, капіталу та людей через національні кордони, збільшується. Підтвердженням цьому є практика використання традиційних мит й квот, технічних обмежень імпорту (шляхом впровадження норм безпеки чи стандартів, що відрізняються від тих, які практикують країни-експортери), а також фіскальних, законодавчих й адміністративних бар'єрів.

Експортний потенціал є індикатором розвитку економіки країни та її участі у міжнародному поділі праці. За підсумками 2016 р. падіння експорту товарів і послуг становило 4,1 % порівняно з 2015 р. при зростанні імпорту на 3,7 % [1]. За роки своєї незалежності Україна досягла незначного успіху у реформуванні економічної політики, продемонструвавши переважно